

Druhá adventná nedeľa (cyklus C)

Rozjímanie na druhú adventnú nedeľu (cyklus C). Navrhované témy sú: naša nádej je založená na skutočnosti, že Boh vstúpil do dejín; pohľad na našu minulosť je plný nádeje; ukotvenie v Ježišovi nás otvára budúcnosti.

08.12.2024

„KAŽDOROČNÁ SPOMIENKA na narodenie Mesiáša v Betleheme obnovuje v srdciach veriacich istotu, že Boh plní svoje prisľúbenia. Advent

je teda silným ohlasovaním nádeje“[1]. A pri uvažovaní o nádeji môžeme upadnúť do omylu, keď si myslíme, že je to niečo, čo je orientované výlučne na budúcnosť; zdalo by sa, že tvárou v tvár nepriazni akéhokoľvek druhu by utiekanie sa k tejto cnosti spočívalo v odmietaní minulosti, zatváraní očí pred prítomnosťou a snívaní o lepšej budúcnosti.

Nie je však náhoda, že toto liturgické obdobie nádeje sa nachádza medzi spomienkou na prvý príchod Ježiša Krista v Betleheme a očakávaním jeho slávneho návratu na konci čias. Inými slovami, advent nám pripomína minulosť aj budúcnosť. „Naša nádej nie je bezdôvodná, ale zakladá sa na udalosti, ktorá sa nachádza v dejinách a zároveň ich presahuje: na udalosti, ktorú predstavuje Ježiš z Nazareta“[2].

Svätý Lukáš v evanjeliu dnešnej svätej Omše veľmi presne zaznamenáva historický moment, v ktorom kázal svätý Ján Krstiteľ, Kristov predchodca: „V pätnástom roku vlády cisára Tibéria, keď Poncius Pilát spravoval Judeu a Herodes bol tetrarchom v Galilei, jeho brat Filip tetrarchom v Itúrei a trachonitídskom kraji a Lyzaniáš tetrarchom v Abilíne, za veľkňazov Annáša a Kajfáša zaznel na púšti Boží hlas nad Jánom, synom Zachariáša“ (Lk 3, 1-2). Dieťa, ktoré sa narodilo v jaslách, je v určitom okamihu tým, kto nás zachraňuje pred zlom. Boh nezostal vzdialenou, ťažko poznateľnou bytosťou, ktorá málo rozumie našim problémom a s ktorou je pre nás nemožné nadviazať vzťah. Stvoriteľ vstúpil do našich dejín: to je koreň našej nádeje.

„VZDÁVAM VĎAKY svojmu Bohu (...),“ hovorí svätý Pavol v druhom čítaní, „a som si istý, že ten, čo začal vo vás dobré dielo, aj ho dokončí až do dňa Krista Ježiša“ (Flp 1, 6). Môže sa stať, že nie vždy vnímame toto „dobré dielo“, ktoré Boh začal v našom živote, či už jednoducho preto, že sme roztržití, alebo pre skúsenosť vlastných slabostí. Naopak, Boh má záľubu v každom „skrúšenom a pokornom srdci“ (Ž 51, 17), pretože, ako píše aj svätý Pavol, „kde sa rozmnožil hriech, tam sa ešte viac rozhojnila milosť“ (Rim 5, 20). Svätý Josemaría vnímal skúsenosť vlastných slabostí s optimizmom: myslel si, že čím sú zjavnejšie, tým hlbšie môžu byť základy nášho duchovného života[3].

Cnosť nádeje sa teda živí dvoma postojmi, ktoré sa môžu zdať antagonistické. Na jednej strane čerpá silu z vďačnosti za všetko, čo nám Pán chcel dať. „Velké věci urobil

s nami Pán a máme z toho radosť“ (Ž 125, 3), spievame plní radosti spolu so žalmistom. Nádej zakorenená vo veľkej Božej láske k nám, v diele, ktoré s nami koná, nás môže podržať v ťažkých časoch. Naša nádej sa však posilňuje aj vtedy, keď sa na svoju vlastnú životnú dráhu pozeráme pohľadom zmierenia: „Ak sa nezmierime s vlastným príbehom, nedokážeme urobiť ani nasledujúci krok, pretože stále budeme rukojemníkmi našich očakávaní a následných sklamaní“[\[4\]](#). Boh od nás nikdy nežiada nemožné veci. Chce len, aby sme Ho vpustili do hĺbky svojej duše, dokonca aj do svojej minulosti. Potom bude môcť usmerniť naše budúce kroky smerom k nadchádzajúcemu stretnutiu s Kristom.

STAROVEKÁ IKONOGRAFIA

predstavovala nádej ako kotvu. Preto je na mnohých lodiach najťažšia a najdôležitejšia kotva pomenovaná podľa tejto teologickej cnosti. Nádej v Boha nás podopiera v čase búrky. Obraz kotvy by v nás však nemal vzbudzovať myšlienky na životnú nehybnosť, akoby riešenie našich problémov malo zostať paralyzované. Ježiš Kristus prichádza obnoviť všetko (porov. Zjv 25, 1), takže zakotviť v ňom znamená byť pripravený vyplávať na nepredstaviteľné oceány.

„Vyzleč, Jeruzalem, rúcho smútku a nešťastia a odej sa ozdobou Božej slávy naveky!“ (Ba 5, 1). Nádej spája realistické prijatie našej zraniteľnosti s otvorenosťou voči darom, ktoré nám Boh dáva každý deň. Bez toho, aby sme popierali svoju osobnosť alebo minulosť, chceme sa postupne obliekať do nášho Pána Ježiša Krista (porov. Rim 13, 14). Takto nebude

Ježišov príchod na Vianoce len vonkajšou udalosťou, ale dosiahneme väčšiu dôvernosť s Bohom, ktorý sa chcel stať dieťaťom, aby sa zmestil do našich srdc.

Svätý Josemaría považoval nádej za „nežný Boží dar (...), ktorý napĺňa naše duše radosťou“[\[5\]](#). Zakotvenie nášho života v minulosti našej spásy a v budúcnosti druhého Ježišovho príchodu dáva prítomnosti božskú jemnosť; každý okamih nášho života sa premieňa na stretnutie s Ježišom, ktorý prišiel a ktorý príde. Mária, naša nádej, vedela, ako otvoriť svoju vlastnú minulosť Božej budúcnosti, a preto bola taká šťastná v každom okamihu svojho pozemského putovania.

[\[1\]](#) Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 17-XII-2003.

[2] Benedikt XVI, *Homília*, 1-XII-2007.

[3] Porov. svätý Josemaría, *Cesta*, bod 712: „Tvoj pád je veľmi hlboký. Začni znova budovať základy odtiaľ zdola (...)“.

[4] František, *Patris corde*, bod 4.

[5] Svätý Josemaría, *Amigos de Dios*, bod 206.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/druha-adventna-nedela-
cyklus-c/](https://opusdei.org/sk-sk/article/druha-adventna-nedela-cyklus-c/) (11.04.2026)